

zmocněn — uvažovati o souzeném činu s podpůrných hledisek krádeže a podvodu.

Čís. 4063.

Ustanovení § 23 odst. (2) zák. čís. 9/1923 nevztahuje se na singulárního nástupce oprávněné osoby, který nabyl radiotelegrafního zařízení právním jednáním mezi živými.

Pro pojem »přechovávání« (§ 24 odst. (2) zák. čís. 9/1923 nezáleží na tom, zda zařízení patří tomu, kdo je u sebe má, ani na tom, že je má jen na zkoušku, zda ho skutečně používá, ani na podnětu a účelu přechovávání; povolení k přechovávání jest ryze osobní.

(Rozh. ze dne 6. února 1931, Zm I 481/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 12. dubna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným, že v lednu a v únoru 1930 ve V. přechovával přejímací radioaparát a antenu, tedy radiotelefonní zařízení, bez úředního povolení, čímž spáchal přečin podle § 24 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9a) tr. ř. Namítá právem, že zákon byl porušen výrokem rozsudku, že čin, z něhož jest obžalovaný viněn, není přečinem podle § 24 odst. 1 zák. ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924. Pokud jde především o antenu, nemají ustanovení § 23 zákona význam pro právní posouzení jednání obžalovaného. Ano poštovní a telegrafní ředitelství nepoužilo práva podle prvního odstavce § 23, měl ovšem předchůdce obžalovaného, hostinský Ch. podle druhého odstavce tohoto ustanovení právo, po dobu jednoho roku ode dne zániku koncese se svým radiotelefonním zařízením, tedy i s antenou, způsobem tam uvedeným nakládati, a nedopustil se dalším držetím tohoto radiotelefonního zařízení přečinu podle § 24 odst. 1. Z toho však neplyne, že obžalovaný směl antenu, již Ch. na hostinci zanechal, bez úředního povolení přechovávat. Obžalovaný se pro svou osobu nemůže dovolávat druhého odstavce § 23, poněvadž se toto ustanovení podle svého účelu nemůže vztahovati na singulárního nástupce, který nabyl radiotelefonního zařízení právním jednáním mezi živými. Nezáleží tudíž na tom, zda obžalovaný měl snad úmysl zažádati o úřední povolení k přechovávání anteny, a zda by byl tak mohl učiniti ještě před uplynutím jednoho roku po zániku koncese Ch-ovy, nýbrž záleží jen na tom, zda obžalovaný měl v době, kdy přechovával radiotelefonní zařízení, tedy i antenu, na kterou si připjal radioaparát, již zvláštní úřední povolení k přechovávání tohoto zařízení, a tu předpokládá zřejmě rozsudek, že obžalovaný toto povolení neměl. Co se týče radiotelefonního aparátu,

stačí uvésti toto: Pro výklad pojmu »přechovávání« podle § 24 odst. 1 zák. čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, je rozhodné ustanovení 2. odstavce § 3 téhož zákona, jež praví: »Přechováváním jest rozuměti všechny případy, kdy osoba fysická nebo právnická má u sebe zařízení radio-telegrafní nebo radiotelefonní.« Z tohoto ustanovení zákona plyne, že nezáleží na tom, zda takové zařízení patří tomu, kdo je u sebe má, či zda je vlastnictvím jiného, na příklad toho, kdo zařízení přechovávati půjčil, a že nezáleží ani na tom, zda má osoba, jež má takové zařízení u sebe, zařízení to u sebe jen na zkoušku, a zda užívá skutečně tohoto zařízení či nikoli. Nesejde na podnětu, z něhož došlo ke skutkovému stavu odpovídajícímu pojmu »míti u sebe«, a tím i pojmu »přechovávání«, ani na účelu tohoto skutkového stavu. Obžalovaného neomlouvá ani, že aparát »byl vlastníkem T-ou řádně přihlášen a zdaněn u poštovního úřadu«, neboť povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení jest ryze osobní (§ 1 odst. 2 citovaného zákona). Rozsudek soudu první stolice je tedy stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Proto bylo zmateční stížnosti vyhověti a rozsudek zrušiti, aniž bylo třeba obírat se i důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. Obžalovaný připustil a i rozsudek zjišťuje, že obžalovaný přechovával, t. j. měl u sebe radio-telefonní zařízení, ač mu úřední povolení k tomu uděleno nebylo; nebylo proto překážky, by nebylo rozhodnuto ve věci samé podle § 288 čís. 3 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 4064.

Skutkovou podstatu podle § 24 zák. čís. 9/1923 naplňuje ve směru subjektivním jakékoli zaviněné jednání proti zákazu zákona.

Nevěděl-li pachatel (§ 24 zák. čís. 9/1923), že si jest opatřiti koncesi na přechovávání radiotelefonního zařízení předem a v každém případě, kde jde o nového držitele, a nevěděl-li, že koncese pro týž aparát je ryze osobní a nepřevoditelná, jde o neznalost trestního zákona (§ 233 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 6. února 1931, Zm I 490/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 21. ledna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 zákona čís. 9 z roku 1924 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a uznal obžalovaného vinným, že od dubna 1929 do 14. května 1929 po dobu asi 5 týdnů v M. bez povolení přechovával radiotelefonní zařízení, čímž se dopustil přečinu podle § 24 odst. 1 zákona čís. 9/1924 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost, jež napadá zprošťující výrok z důvodu zmatečnosti čís. 5, 9 a), b) § 281 tr. ř., jest oprávněna s hlediska zmatku